

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Overgangsperiode (Italien 1862-63)

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Overgangsperiode (Italien 1862-63)", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 269. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid57143/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

OVERGANGSPERIODE

(Italien 1862—63).

INDLEDNING.

Som en Ranke
er min Tanke;
den maa have én, paa hvem
den kan fæste
sine næste
Skud, som just vil bryde frem.

Men hvad gavner
det? Den savner
denne Støttes faste Magt.
Derfor skuer
du ej Druer,
men kun golde Blades Pragt.

LYKKENS TERNING.

Jeg véd knap sely, hvad jeg vover,
thi uvis er Sjæl og Aand,
dog griber jeg Lykkens Terning
og vejer den i min Haand.

I Bægeret lader jeg trille
den Terning med hvidt og sort,
nu sætter jeg Liv og Lykke,
alt paa et eneste Kori.

Jeg frygter for alt at tabe,
jeg haaber at vinde mig selv;
Frygt og Forhaabning brydes
som Bølger i Sjælens Elv.

Men du maa løse den Gaade,
jeg næppe selv kan forstaa,
og du maa dæmpe de Bølger,
som gennem mit Indre gaa.

Og du maa rulle den Terning,
hvori saa meget er lagt,
og vie mit Liv til Gerning
og give dets Gerning Magt.

Befæst mit Haab eller kast det
viljeløst atter til Jord!
Alt, hvorom jeg dig beder,
er kun et eneste Ord,

et Ord, der vier til Lykken
eller den dybeste Nød,
et Ord, som ene kan lignes
enten ved Liv eller Død.

Lyt til min dristige Tale,
allfor dristig, jeg tror!
Husk, hvorom jeg dig beder
er kun et eneste Ord!

SONETTER.

I.

Jeg fik, hvorom jeg bad. Et lille Ord
saa fuldt af Smerte og saa rigt paa Kummer,
hint simple Svar, der frygtes mest paa Jord,
fordi dets trende Tegn al Smerte rummer.

End Sorgens Brænding i mit Hjerte skummer,
endnu jeg maaler ej, hvor dyb og stor,
hvor tung en Kval der i mit Indre bor;
det kommer først, naar Taarerne forstummer.

Thi naar man ikke mer formaar at græde,
da kommer først den rette, bilre Smerte
og fletter Led for Led en Sorgens Kæde.

Med denne lænket, gaar jeg gennem Vrimlen;
og tynger den til Jorden end mit Hjerte,
jeg klager ej, den binder mig til Himlen.

II.

Jeg elsker dig, min Sorg. Du er min Brud!
Ved dig skal intet mig i Verden skille;
thi du er dyb, alvorlig, sand og stille,
som hun det var, fra hvilken du gik ud.

Af hende blev du skabt. I kulsort Skrud
du sidder tavs ved Mindets dybe Kilde
og viser mig med Blikke vemodsmilde
det Billed, som skal føre mig til Gud.

Thi hende selv, jeg véd, jeg maa forsage;
men Skønhedsbilledet, som hun har skabt,
det er den Ejendom, jeg har tilbage.

I det jeg ejer Stryke mod det onde,
jeg føler dybt, gaar ogsaa dette tabt,
da svigter alt, og da gaar jeg til Grunde.

III.

Der gaar et Suk af Sorg og Savn og Længsel
igennem alt, hvad der paa Jorden bor;
thi hver en Sjæl, hvor højt den ogsaa fo'r,
sig føler knuget af sit Jordlivsfængsel.

Hvad kan da sprænge dette stærke Hængsel,
som binder Aanden til den mørke Jord?
Er ingen Trøst da givet, intet Ord,
der løser Sjælen fra dens dybe Trængsel?

Et Ord der findes, som kan os forløse,
ét lille Ord, os naadigt sendt fra Gud,
og af hvis Væld vi Kraft og Lindring øse.

Thi er paa Jorden lukket til vort Eden,
er alting tabt og Haabet stukket ud,
vi skal dog frelses gennem Kærligheden.

IV.

Naar vi skal frelses gennem Kærligheden,
og hun, der gav os Kærlighedens Daab,
har røvet selv det sidste, svage Haab,
hvor finde vi paa ny det tabte Eden?

Alt er jo sluppet op? — Forspildt er Freden,
og intet Ekko svarer Sjælens Raab;
alt stivner i de Ord: Forsag hvert Haab!
Her hjælper ingen Søgen, ingen Leden!

Forsage! O, hvor tungt er ej det Ord!
Forsage hende! Dobbelt tungt det klinger.
Hjælp mig, min Frelser, i det rette Spor!

Du vandred selv forladt paa denne Jord;
forraadt, korsfæstet dog du Frelse bringer
til hver, som lider, og til hver, som tror.

V.

Hvor er det smukt, naar tvende Sjæle bygge
i Haab og Tro et fælles Hjem hernede,
et Arnested, som milde Genier frede,
hvor Livets Solskin deles, Livets Skygge.

Hvor ejer sligt et Hjem dog Fred og Hygge!
Det er en Skat, hvorefter alle lede,
og én er Bønnen, som vi alle bede:
Skænk os i Livet denne gyldne Lykke!

Og dog en anden, ædlere, blev givet;
den søges ej, den blandet er med Kummer,
men dog den højeste maaske i Livet:

At vandre stille blandt den travle Skare,
alene med den Sorg, som Hjertet rummer,
at elske haabløst, — men sin Tro bevare.

FORSKUDT.

Af alle Ord,
af alle bitre,
smertefulde,
kvalfyldte Ord,
kender jeg et,
et, der kan saare
dybest og heftigst
Menneskets Bryst,
og Ordet lyder:
„Forskudt, forsmaaet!“

Værre end Dybets
Haansord og Latter,
værre end Krybets
snigende Gift
hider det Ord
sig fast i mit Hjerte.

Forskudt, forsmaaet!
O, jeg har prøvet
at trøste mig selv,
men alt er forgæves.
O, kunde jeg græde!
Men ak, jeg kan ej
længere græde.
Tørt er mit Øje,
og havde jeg selv
Havets Vande,
jeg øste dem ud.

Træt er min Hjerne,
og mæt min Tanke!
Beständig gaar den

den samme Kredsgang
og gentager altid,
stedse, bestandigt:
Forskudt, forsmaaet!

O, evige Gud,
send mig en Hjælp,
en Trøst og en Lindring.
Thi jeg forgaar!
Send, hvad du vil.
Kun send mig ikke
den kvalfulde Tid,
som bleger Mindet
naar Haabet er udslukt!

Forskudt, forsmaaet
af hende, jeg elsker!
Nej, jeg vil ikke
høre det længer,
og dog, hvor jeg gaar,
hvisler det om mig:
Forskudt, forsmaaet!

Nu har jeg lukket
Vinduets Skodder —
Alting er mørkt.
Fristeren kommer:
„Livet og Døden“,
hvisker han sagte,
„ligger i Menneskets
Vilje og Haand.“

Evige Gud!
Hvad er det, jeg gør;
fri mig fra Vauvid!
Nej, jeg vil ikke
længer fortvivle.

278

Som Barnet klynger
sig fast til sin Moder,
saaledes, Gud,
klynger jeg mig
fast til dit Ord.
Fra dine Læber
høres der aldrig
de tunge, bitre,
kvalfyldte Ord:
Forskudt, forsmaaet!

RESIGNATION.

Der ligger dybt
i Menneskets Bryst
en higende Længsel
inderst begravet.
Men ofte stumrer den
rolig som Barnet,
uden at mærkes.

Da slaar der et Glimt,
hurtigt som Lynet,
ned i Menneskets
rolige Barm,
og Længselen vækkes.

Nu higer og stræber
Menneskesjælen.
Og Længselen klager
og kalder og sukker

efter at favne
en, som forstaar den;
og Mennesket kalder
sin higende Længsel:
Kærlighedsdrømme.

Men ofte sker det,
at Længselen sukker
og klager forgæves.
Da flager den om,
indtil den finder
Freden og Hvilen
i Troen paa Guds
evige Naade.

Men ak, der gives
en tredje Længsel,
den bitreste, værste,
mest forlærende,
grusomme Længsel.

Naar man har tabt
Kærlighedsdrømmen
og Troen paa Gud. —
Naar man forskudt
af den, som man elsker,
og langt fra sin Gud,
vandrer alene,
vildfarende om,
drejende sig
i evige, Vanvid
vækkende Kredse. —

Naar man er nødt
at færdes i Livet,
smilende glad,
med Brødden i Hjertet:

Nødt til at le,
juble og synge
med Graad i Øjet.

Da gælder det om
aldrig at kaste
sig selv for den Magt,
som lokker dæmonisk
Menneskesjælen,
men holde sig fast
i Skønhedens Rige,
at klynge sig til
det sande og gode,
for derigennem
Vejen at finde
til Ham, hvem man endnu
med al sin Vilje
næppe kan tro paa.

Men fremfor alt:
Aldrig at tabe
det lysende Billed
af hende, man elsker,
at holde det fast
i Tidernes flydende,
vekslende Strømning.

Da kommer der vel
en lysere Tid,
hvor Sorgen, den bitre,
viger for Vemod.
En Tid, hvor det lysende
Billed af hende
staar som Bjergenes
lettilhylede,
snedækte Toppe
i Aftenens Sotglans.

Da kommer en Tid,
hvor Lidenskabernes
oprørte Hav
lægger sig stille,
saa kun en Luftning
fra Mindernes Land
kruser dets Vover.

Og endelig stiger
af Tidernes Nat
hin Dag, som sikkert
engang vil komme,
da Sjælen, forsonet,
med sig og sin Gud,
skner tilbage.

Da takker den Ham,
den evige Kærligheds
mægtige Ophav;
da fatter den først,
at Vejen til Troen,
Lyset og Livel,
gaar gennem Forsagelsens
sorgfulde Veje,
men fører til Gud.

DE TVENDE KILDER.

Et romersk Sagn for min Tanke staar:
Enhver, som i Midnatsstunden
med Tro i Hjertet til Trevi gaar
og fører dens Vand til Munden,
Vilhelm Bergsøe: *Poetiske Skrifter. VII.* 19

han skal, saa vide han farer om,
ja, var det til Nordpolens Strande —
dog længes efter det dejlige Rom
og Trevis hviskende Vande.

Han skal ved Morgen og sent i Kvæld,
i Vjntrens og Sommerens Dage,
dog mærke i Sjælens inderste Væld
en Kraft, som maner tilbage.
En Magt, der løkker med lønlig Røst,
en Røst, der kalder og klager,
en bævende Længsel dybt i hans Bryst,
som atter mod Roma drager.

Han kan ej glemme den evige Stad,
hvor Skønhedsstraalerne strømme,
hvor Skæmten og Alvoren følges ad,
og Gerningen parres med Drømme,
hvor Nuet løfter ham fuglefri,
mens Fortidens mægtige Minder
nykker en alvorsfuld Melodi
om Tiden, som løser og binder.

Og er han ej en usalig Mand,
som svigtes og vrages af Lykken,
da skuer han atter Italiens Land
og hviler i Laurbærskyggen;
da drømmer han atter med Fryd en Gang
hin Drøm fra sin Ungdoms Dage,
han lytter igen til Sfinksens Sang
og til Antikkernes Klage.

Du klare Fontane med Perlers Pragt,
du boblende, skummende Trevi,
du kølige Nymfe i Sølvørtsdragt,
som vækker en Længsel, en evig! --

Vel lytted jeg tidt til din lokkende Sang
ved Dag og i Natten, den silde,
dog lærte mig Livets vekslende Gang
en dybere rindende Kilde.

Den bruser dybt i hvert Menneskebryst,
men dybest dog hos en Kvinde.
Den taler om Længsel, om Savn og Lyst
saa lifligt som Vaarens Vinde;
den klinger dæmpet som Aanders Sang,
den kalder, klager og daarer,
og bryder den synligt frem en Gang,
da kalder Verden den Taarer.

Som Trevi, der kommer fra Bjergenes Skakt
og klares i Jordens Indre,
saa ejer det Væld en unævnelig Magt
til Menneskesjælen at lindre;
men ve den Mand, som i lønlig Stand
har spejdet dets lønlige Veje,
og kølet ved det sin brændende Mund,
hvis ej han det fanger i Eje.

Han hviler aldrig, han har ej Fred
for Længslens urolige Bølge,
han kan ej mane de Skygger ned,
som stedse hans Fodspor følge;
og kaster han sig med Fortvivlelsens Magt
i Verdens larmende Skare,
han og hans Sorg har sluttet en Pagt,
som gennem Livet skal vare.

LÆNGSEL.

Det er dog underligt, hvoraf det kommer;
men hver Gang du i mine Tanker rinder,
da slaar et Pust af Danmarks fjerne Sommer
ned i mit Sind, og Vinteren forsvinder.

Da ser jeg atter Bøgens hvalte Kroner,
hvor Lyset halvbrudt gennem Løvet spiller,
og atter lyder Droskens stærke Triller
om Kap med Nattergalens bløde Toner.

Og atter staar de hvide Anemoner
i Græssets Bolster blandt Viol og Primler,
og atter Maanen over Engen troner,
hvor Taagen hæver sig i lette Strimler.

Og Aftenklokkens Klang igen jeg hører,
og Kløvens Vellugt over Marken vifter,
og Drømmens Genius mig venligt fører,
mens underfuldt sit Drømmeflor han skifter.

Thi pludseligt du træder mig i Møde,
din hvide Kjole Bagrer mellem Løvet,
og mens du rækker mig din Haand, den bløde,
du siger mildt og sagte, men bedrøvet:

„Ej sandt, min Ven, du elsker mig ej længer?
Forglemmt er al din Kummer og din Kvide;
du véd, jeg sørger ved at se dig lide,
at al din Sorg sig til mit Hjerte trænger.“

Da smeltes jeg af Vemod, Sorg og Længsel,
af Øjets Sluser Taarers Strømme styrter;
jeg vaagner op — blandt Pinier og blandt Myrter,
og Rom er atter det uhyre Fængsel.

PAA MONTE PINCIO.

Paa Monte Pincio staar jeg. Solen slaar
sit Flammetelt langs Horisontens Linier,
og mens den langsomt til sin Hvile gaar,
forgylder den de mørkegrønne Pinier.
Alt er saa stille; til mit Øre naar
kun Nattergalen fra de nære Vignier,
og monotont sig med dens Klage blande
de sprudlende Fontaners friske Vande.

Og Dagen svinder. Skjult i Nattens Gem
den fulde Maane over Roma svæver,
paa Himlens Baggrund Peterskirken hæver
sit kuppelbaarne Kors mod Fredens Hjem.
Af Nattens Porte Stjerner myldre frem,
lævt under Korset Sirius alt bæver,
mens Dioskurerne med sænket Pande,
af Maanen blegnede, mod Zenith stande.

Ved Obeliskens staar jeg. Tavst og tyst
den minderige By i Dybden ligger,
men ej min Sjæl dens døde Storhed drikker;
min Tanke flyver til en anden Kyst.
Til dig, mit Nord, mit Hjem, mit Haab, min Lyst,
til dig jeg Tankens Bud med Længsel skikker,
til dig, o Gefion, med de lave Straande,
du skønne Havfru, født af Sundets Vande!

Og dog, hvad vil jeg der? Naar Øresundet
paa ny mig vugger i sin bløde Favn,
da vil i Bølgen spejles et forsvundet,
et savnet Billed og et elsket Navn,
og Skoven hviske vil om Sorg og Savn,
og Voven om en Tid, som bort er rundet,
og Himlens Stjerner om det Haab, hun skabte,
og Nattens Stilhed om den Fred, jeg tabte.

Og naar de istillagte, frosne Vande
af Sneen dækkes i mit kolde Nørd,
da vil ved Tiberen min Tanke lande,
hvor Rosen blomstrer og hvor Mindet bor;
og fra mit Hjemlands sne-ømføgne Strande
mod Syd jeg sende vil to Længselsord.
Det ene „Roma“ lyder; men med Smerte
jeg gemmer favs det andet i mit Hjerte.

NEMI.

Hvor Nemisøen ruller sit blaaliggrønne Vand,
der sad jeg alene ved den sivklædte Strand.

Der sad jeg alene, mens Natten drev paa;
dog skønnere Syner ret aldrig jeg saa'.

Thi spejlblank laa Søens forunderlige Flade,
rigt smykket med Vandspir og Aakandblade.

Og alting var saa stille, slet ingen Vind sig rørte;
kun Nattevindens Susen i Sivet jeg hørte.

Kun af og til en Fisk, der slog de Bølger klare,
før atter forskrækket i Dybet at fare.

Men oppe fra Genzanos olivenklædte Høje
saa' Maanen ned paa Søen med nysgerrigt Øje.

Thi op fra Søens Dyb steg Taagerne de hvide,
og formed sig fantastisk langs Klippemurens Side.

Langs Klippemurens Sider, og over Søens Vande
man saa' de lette Taager sig underligt at blande.

Da klang der over Søen en vild, en haanlig Latter,
som Fjældets haarde Sider tilbagekasted atter.

Det klang igennem Luften, det lød hen over Vandet
som Hulken, Suk og Stønnen vildt med hverandre
blandet.

Og mellem mine Arme, saa let som Bølgeskummet,
det skønne Billed løstes, henflydende i Rummet.

Men Natteduggens Perler hang tykt i Laurens Blade
og faldt som tunge Taarer paa Fjældets haarde Flade.

Kun disse tunge Taarer var Vidne til vort Møde —
dem lagde Morgensolen med sine Straaler øde.

»HUN SOVER KUN«.

(6te Mai 1863).

„Fører mig til Gravens mørke Lund!
Stands, Jairus, Sorgen og din Taare;
thi din Datter, strakt paa Dødens Baare,
hun er ikke død — hun sover kun!“

Saa det klang fra Galilæas Hjem.
Som en Efterklang endnu det klunger:
Dødens Drage sank med brudte Vinger,
Stjernen tændtes over Bethlehem.

Og den spejler sig i Tidens Elv,
hvor som Elverroser selv vi svømme.
Livets Kval og Livets lyse Drømme
er kun Skum og Bobler, som vi sely.

Kun i Bølgen fæster sig vor Rod,
kun om Skummet al vor Gerning melder,
kun til Boblen sig vort Hoved hælder,
Blomster ere vi paa Tidens Flod.

Blegne, falme, visne hen og dø,
saa bestandigt Tidens Bølge sukker;
om de blege Blomster den sig lukker,
men den spreder deres rige Frø.

Først i Graven dette Rod nu slaar.
Ovenover ruller langsomt Tiden;
men som Frøet gemt i Pyramiden,
spirer det igen om tusind Aar.

Græder saggelig i Gravens Lund;
men husk paa, at over Tidens Vande
klinger det fra Galilæas Strande:
„Hun er ikke død — hun sover kun!“

MUNKEN.

Munken sidder i Cellen.
Dens Væg er nøgen og øde;
paa Bordet staar et Par Roser,
halvaabne, friske og røde.

Vindvet gemmer en Sikken;
saa klare lyde dens Triller.
Ude bag Gitterruden
Havet i Sollyset spiller.

Munken rejser sig langsomt,
Bogen lukker han sammen,
beder en Bøn saa stille,
hvisker et halvkvalt Amen.

Op af Kutten han drager
lønligt et lille Billed;
længe han det betragter
tavs og i Tanker hildet.

Læbens smægteude Smilen,
Øjets lokkende Luer,
Haaret med Sølvspilen —
atter henrykt han skuer.

Dog, han knuger det sammen.
--- Hvad bær han nu i Sinde?
Ak, det er ingen Madonna,
det er en Synd — en Kvinde.

Hen til Vindvet han vakler,
aabner en lille Luge;
Havets graadige Bølger
Skønhedsbilledet sluge.

Rask for Buret han aabner,
Siskenen ud sig svinger —
Munken skygger for Øjet,
følger dens hurtige Vinger.

Roserne dufte saa røde —
rask han griber dem begge,
foran Madonnas Billed
vil han dem ydmygt lægge.

Op fra Havdybel klinger
Sang om Livshaab og Lykke,
Sang om tvende, som trofast
dele Solskin og Skygge.

Fiskeren synger dernede,
synger om Livets Glæder —
Munken hyller sit Ansigt
ind i sin Kutte og græder.

SØLYST.

Sølyst, dine svale Skygger,
Trøst for Trætheds Sorg,
hvor i Tanken Bro man bygger
til Uranienborg,
hvor fra Højden Blikket ganger
over Bølgebryst,
til det atter Hvile fanger
hist ved Sveas Kyst!

Sølyst, dine svale Gange,
dine Rosers Bed,
dine Nattergales Sange,
dine Aftners Fred,
dine slyngede Kanalers
birkeklædte Bugt
med de vidtberejste Svalers
vingelette Flug!

Hvilke Minder, hvilke Tanker
vækker ej dit Navn
her hos mig, der ene vanker
fjernt fra Hjemmets Favn,
som til Syden Vej har fundet
og paa Ætnas Ø
længes efter Øresundet
og en Stak af Hø!

Hvilken Higen mod den lille
Plet ved Sundets Bred,
hvor Emilies klare Kilde
langsomt risler ned,
hvor den glade Ungdom stimler
om det køle Vand,
smykt med Bøgelev og Primler,
Vaartegn for vort Land!

Og jeg i et Nu fornemmer,
som ved Trylleslag,
Klang af klare, danske Stemmer
paa en vaarfrisk Dag.
Da jeg føler, jeg er bundet
fast til Hjemmets Favn,
fast til dig, til Øresundet
og til Danmarks Navn.

TIL VENNERNE I HJEMMET.

(Fra Sabinerbjergene).

Vær hilset Venner, i fjerne Hjem!
Som Fuglen til eder min Længsel kommer,
den higer og haster mod Norden frem,
den længes efter i Bøgenes Gem
at bygge sin Rede i Sommer;
men, hildet dybt i et daarende Net,
den fængslede sin Fod og sin flygtige Vinge,
og Vingen blev lammet og Foden træt,
og Sangen, der før lød frejdig og let,
kan nu knap en Hilsen bringe.

Thi hensat midt i en fremmed Natur,
hvis Skønhed ej til Berømmelse trænger,
jeg føler mig trykket af Bjergenes Mur,
jeg flagrer som Fuglen i Rigmands Bur
og slaar mod de gyldne Stænger.
Og Laurernes Hvisken, Cikadernes Sang,
Fontanen, hvis Straaler skummende svulme,
og Myrternes Duften fra Klippernes Hang,
og Pigernes Smil paa min ensomme Gang
formaar ej min Længsel at dulme

Hvor tidt har jeg ej i den synkende Kvæld,
naar Solen sig brød imod Synskredsens Linier
og kasted af Guld og Glimmer et Væld
paa Bjergenes Toppe, Himmelens Tjæld,
forgyldende Myrter og Pinier —
hvor tidt har jeg da, i Beskuelsen tabt,
ej ensom staaet ved Bjergstrømmens Side,
og tænkt, at denne Skønhed var skabt
saa rig, at her behøved man knapt
at længes, end sige at lide.

Men drog saa Maanen sit Sølvors Slør,
af Taager vævet, hen over Dalen,
da klang der en Sang om Danmarks Øer,
dets stille Skove, dets dybe Søer —
den digtede Nattergalen.
Som jeg sin Rede den ejed engang,
hvor Bøgenes Kroner skyggende vifte,
som jeg den tolked sin Længsel i Sang,
som jeg den fristed den Skæbne trang,
med Fængsel sit Hjemland at skifte.

Og som den sang, blev min Sjæl saa veg
ved Tanken om Danmarks græsklædte Strande;
og medens dens klagende Triller steg
mod Himmelen op, i mit Hjerte sneg
sig Længsel til Hjemmets Lande.
Men hvad den sang med et smeltet Sind,
og alle de Sukke saa bly og saa bange,
dem røved mig ikke den viftende Vind,
og dybt jeg prented i Tanken ind
hin Sang af den fængslede Fange.

Den sang:

O, kunde jeg strække
min Vinge ud til Flugt,
da fløj jeg højt imod Norden,
og langt over Hav og Bugt.

Da søgte jeg op min Rede;
den staar i den grønne Lund,
hvor Fiskerhytterne ligge
nær ved det blaanende Sund.

Hvor Fiskerhytterne ligge
ved Sundets Vover blaa,
der var det en Foraars Aften,
at først jeg min elskte saa'.

Jeg sang saa godt, som jeg kunde,
for hende min Sorg og min Lyst.
Jeg tænkte: Maaske dine Sange
gi'er Genklang i hendes Bryst.

Jeg sang saa godt, jeg kunde;
men ak, hun forstod mig ej,
saa letted vi hver vor Vinge,
saa fløj vi hver vor Vej.

Saa bygged hun Rede i Norden
alt med en anden Han;
mig lokkede ned imod Syden
Italiens dejlige Land.

Mig lokkede ned imod Syden
Lauren, og Himlen den blaa;
men aldrig jeg glemmer de Syner,
som jeg i mit Hjemland saa'.

Og aldrig min Længsel stilles,
aldrig min Sorg og mit Savn,
og aldrig her jeg finder,
som hist, en fredelig Havn.

Jeg har kun min Sang tilbage,
og den forstaar man ej;
jeg kan blot sørgende klage,
mit Fængsel aabner sig ej.

Her Fuglen tav, og alt blev saa tyst,
men Hjemvé fyldte min drømmende Tanke;
og op for min Sjæl steg Sjællands Kyst,
og Sundets Vande, mit Liv og Lyst,
med Hveens gulbrune Banke.

Og Dyrehavens ældgamle Træer
jeg hørte i Aftenen hviskende suse,
og Fiskerlejet igen laa nær
med Net og Sejl, med Skov og Kær
og solbeskinnede Huse.

Da følte jeg, Venner, at Sydens Pragt,
dens rige Natur og dens ældgamle Minder
dog aldrig ejer den stærke Magt,
som dybt i Hjemmets Egne blev lagt,
og som uløseligt binder.
Og derfor, Venner, før Høstens Vind
har kastet de gulnede Blade til Jorden,
jeg letter mit Anker og stævner ind,
med Haabet om Bord og med lettet Sind,
igen til mit elskede Norden.